

THE CONDITIONS OF WILL

A VÉGRENDELET

JESSA HASTINGS

**THE
CONDITIONS
OF WILL**

A VÉGRENDELET

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Jessa Hastings: *The Conditions of Will*
First published in 2025 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Heinisch Mónika

Szerkesztette
Peiker Éva

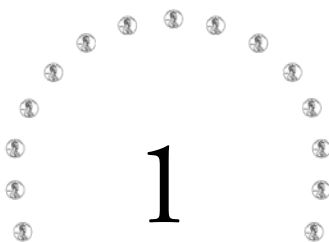
Borítóillusztráció
Emily Lawless

ISBN 978-963-636-967-5

Minden jog fenntartva

Copyright © Jessa Hastings 2025
Cover and internal design © Sourcebooks 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Heinisch Mónika 2026

*A többi melléknévnek:
módosítók csak azokat a főneveket!*

Hogy a legjobb fogadni a rossz híreket? Lehet egyáltalán jól? Vagy csak úgy akárhogy... különösebb sokk vagy megrendülés nélkül.

A nővérem legalább másfél napja hívogat egyhuzamban, de nem veszem fel, mert Maryanne-nek sosem veszem fel, ugyanis diagnosztizálatlan narcisztikus személyiségzavarban szenved, és nem mellékesen egy rohadék, egyszerűen nincs kedvem beszélni vele. Nem mintha gyakran keresne, de ha mégis, többnyire nem reagálok.

Bevallom, részben azért hagyom kicsöngeni, mert tudom, hogy bosszantja. Az elnyúló csöngetéstől mindig összeugrik a szemöldöke, rére szűkül a szeme, előretolja az állkapcsát, összeérinti az alsó és felső metszőfogait, és hóbörög magában. Ha másvalaki is jelen van, diszkrétan grimaszol, és legyint, hogy néha elviselhetetlen vagyok. Ha viszont egyedül van, szinte pőfögteti a levegőt kitágult orrlyukán keresztül. Kicsit csóválja a fejét, és megfeszíti a mellkasizmait, mert olyan *nincs*, hogy Maryanne Joy Carter bármiben alulmaradjon.

A fiú- és lánytestvéreimmal együtt mind annak az istenverte trendnek lettünk az áldozatai, amelynek csapdájába a kilencvenes években minden pünkösdista szülő beleesett. Okvetlenül keresztény jellegű neveket akartak a gyerekeikre aggatni. Nem is szívesen árulom el a teljes nevemet, mert a középső maszat-

ként éktelenkedik a homlokomon, és rögtön világgá kürtöli, honnan jöttem. Pedig én pont azt akarom elfelejteni. De azért íme:

Georgia True Carter.

Tudom, basszus! *True*. Iszonyat gáz.

A bátyámat Tennyson Honor Carternek hívják.

És Maryanne Joy Carter az, akinek nem fogadom a hívásait (másfél évvel fiatalabb Tennysonnál), bár ez nem csak rá érvényes (de rá kifejezetten). Őszintén szólva egyetlen rokonommal sem beszélek szívesen telefonon, kivéve Oliver Just Cartert. Ő a kisebbik bátyám – egy évvel idősebb nálam és két évvel fiatalabb Maryanne-nél.

Száz százalék, hogy az anyánk választotta a középső nevünket. Le sem tagadhatná.

Persze a kilencvenes évek Beaufort Countyjában ez elég vagány húzás volt, és tuti vagánynak is érezte magát, de nálam pont ellenkező hatást ért el.

Sőt, az sem kizárt, hogy egy egész koncepciója volt...

Tenny és Maryanne a főnevek... Én melléknév vagyok, Oliverrel együtt.

Már ha csak a mondatban betöltött pusztá funkciókat nézzük: anya sokkal jobban szerette a főneveket, mint a melléknéveket. Ez hétszentség.

A főnév specifikus.

A melléknév? Szintaktikai szerepe szerint a főnévnek ad jellegzetességeket. Ilyesmit pedig Dél-Karolinában nem illik csinálni.

Dél-Karolinában sok mindent nem illik csinálni.

Nem mondunk ellent a szüleinknek.

Nem lógunk az istentiszteletről.

Nem válunk meleggé.

Nem nézhetünk ki úgy, mint a szőke Stephanie Seymour a kilencvenes években. Naná, hogy én pont úgy nézek ki.

Mindig is hasonlítottam rá. Már akkor is, amikor még túl kicsi voltam ahhoz, hogy Axl Rose zűrös barátnőjéhez mérjenek.

Egyfolytában ezzel nyaggattak. Ami egyfelől klassz, hiszen bomba nő, és szerintem vannak közös vonásaink... Én is látom. A leomló hajam, a tejfehér bőröm, a rózsabimbó-szerű szám, a nagy kék szemem. Ezek adják meg a hasonló karaktert. Értem, miről beszélnek. Ugyanakkor mindig szomorúnak láttam Stephanie-t. Feltételeztem, hogy bánatos formájúra szedi a szemöldökét, vagy fancsali módon biggyeszi a száját fotózáskor. Fogalmam sem lehetett róla, mivel a való életben nem találkoztam vele, és még ha össze is futottunk volna, én a *régi* énjére hasonlítottam (mások szerint), nem a *mostanira*. Szóval vele azonosítottak, és ő szomorkásnak látszott.

Adja magát a kérdés: engem is szomorkásnak láttak?

Talán igen. Lehet, hogy időnként még most is.

Ugyanakkor nem szándékosan keltek ilyen benyomást.

A tudatos érzések felszínre jutnak, így aktívan használjuk őket a döntéseinkhez, a tudat alattiak viszont a felszín alól hatnak, onnan irányítanak minket, talán a tudatosaknál még nagyobb mértékben is, bár erre legtöbbször csak utólag jövünk rá.

A Hattie-vel és Biancával való barátságom? Azokra is csak utólag látok rá.

A Londonba költözésem? Utólag lett világos.

A szexpartnerválasztásaim tizenöt és huszonkét éves korom között? Utólag állt össze a kép.

Hogy miért választottam ezt a szakirányt? Utólag derült ki. Szóval.

A nővérem kábé ötvénszer hív azon a bizonyos áprilisi szombat estén, és én egyszer sem veszem fel. Főleg azért, mert feltételezem: ha tényleg olyan baromi fontos, a rokonaimnak nyilván lesz annyi eszük, hogy még valaki felhívjon, mivel az üzenet nem ért célba.

Nem tudom, miért nem Violet keres. Oliveren kívül még a nagynénémmel és a férjével, Clayjel állok szóba, ők vi-

szont lapítanak. Talán azért, hogy ne kelljen szembesülniük a közömbös fogadtatással.

Az sem kizárt, hogy Maryanne nem engedte másnak.

Megint csörög a telefon, mire a lakótársam, Hattie Ramsey mérgesen mered a reggelizőpulton heverő készülékre.

– Miért nem veszed már fel azt a rühes telefont?

Lesújtóan nézek rá.

– Vedd fel te!

– Már remeg a szemhéjam ettől az irodai csengőhangtól, Georgia... Tegnap este óta megy ez a ricsaj!

– Tudom. – Sójajtok. – Az ember azt hinné, ennyiből már ért.

Hattie felvonja a szemöldökét.

– Talán fontos.

Megrázom a fejem.

– Az ő ügyei sosem fontosak.

Hattie ritkán hisz nekem, de nem ismeri a családomat.

Az amerikai Dél egészen speciális bolondokat produkál, és aki nem onnan származik, annak lövése sem lehet róla.

Nem kétséges, hogy a nővérem létfontosságúnak tartja, ami miatt hívogat, de rá vallana az is, ha csak egy Trump-ellenes posztom miatt akadt volna ki a közösségi médiában, amit személyes támadásnak vesz. Ha valaki nem tudná, ez is amerikai sajátosság: a politikai nézet mint a személyes identitás része. Amerikában a republikánus vagy a demokrata beállítottság sokak számára a faji hovatartozással egyenértékű. Ezt én is csak az elköltözésem után ismertem fel. Hiszen – ha őszinték akarunk lenni – manapság egyik párt sem brillírozik, és ha jó amerikai módjára a személyünkre vonatkoztatjuk a politikát, a mások által a pártunkra tett kritikus megjegyzések a saját énünk alapjait ingatják meg, és ez egyszerűen egészségtelen. Ezredszer magyarázom el ezt Hattie-nek, amikor SMS-t jelez a telefonom. Végre!

Pár másodpercig dermedten bámulom a készüléket, és mire érte nyúlnék, Hattie – aki közben szemlátomást allergiás lett a csörgésre – megragadja, és megnézi az üzenetet.

Kissé ökölbe szorítja a másik kezét, röpkén, épp csak fél másodpercre. Ugyanakkor az alsó ajka elvékonyodik, a szemöldöke összeugrik, majd gyorsan feljebb kúszik, és egy századmásodperccel később a tekintete is követi.

Élesen beszívja a levegőt.

Szomorúság és döbbenet.

Nem túl jó kilátások.

Átadja a mobilt, szemöldöke fennakad a homlokán, és nehézkesebben lélegzik.

MARYANNE

Apa meghalt.

Sokáig nézem a kijelzőt, és csak pislogok.

A klinikai mentalitáshoz szokott agyam halvány jelzést ad: nem vet rám túl jó fényt, hogy csak egy árnyalatnyi szomorúsággal fogadom a hírt. Épp csak mintha valami múltó kellemetlenség lenne számomra.

Tudom, mit kéne érezni, ha valakinek meghal egy szülője.

Az emberek gyakran évnesztést, identitásválságot élnek át. Megkérdőjelezzik a saját kilétüket, a világban betöltött helyüket, mintha a szüleik horgonyozták volna le őket a bolygóra.

GEORGIA

Mi?

Semmi.

Nem érzek semmit.

Tudom, hogy ez akár a sokk előjele is lehet. Talán túlzottan földhöz vágott a hír.

De miért sokkolna egy olyan szülő elvesztése, akit már hosszú évekkel ezelőtt elvesztettem?

MARYANNE

Apa meghalt.

Próbáltalak hívni.

Szívroham.

GEORGIA

Mikor?

MARYANNE

Tegnap.

– Jól vagy? – kérdezi Hattie, aki azóta bámul, hogy átadta a telefont.

Megdermedt, mint általában az emberek egy halálhírré.

Persze ilyenkor természetes reakció a félelem. A halál közelsége minden embert mélyen érint, akár tud róla, akár nem. A halandóság elviselhetetlen kihívás, olyannyira, hogy sokan egész életükben úgy próbálnak élni, mintha – másokkal ellentétben – őket ez nem láncolná le.

Mindennel arról próbáljuk elterelni a figyelmünket. A saját magunk és a szereteteink mulandóságáról. De ez ellen senki sem tehet semmit.

Egy nap meg fogok halni. Ahogy te is.

Hattie Ramsey-vel nagyjából négy éve ismerkedtem meg, de alig több mint egy éve lakunk együtt, mert a legjobb barátnője akkor költözött el a pasijához a közös Blandford Street-i lakásból. Azóta ez a mi közös Blandford Street-i lakásunk.

Hats gazdag családból származik. Londonban született és nevelkedett, az anyja sikeres művész, az apja pedig környezetvé-

delmi jogász. Nagyon szeretik egymást, ritka és bizarr módon működőképes szülői egységet alkotnak, messzemenőig támogatják a lányuk biszexuális nemi irányultságát, sőt szenvedélyesen képviselik az ehhez fűződő jogokat.

Egy lánytestvére van, akivel szoros és kellemes a kapcsolata, így a súrlódásokat, amelyeket az élet mindenkinek óhatatlanul kioszt, és amelyek szükségesek a kitartás és a személyiség fejlődéséhez, csak más emberekkel tapasztalhatja meg, a közvetlen vérrokonaival nem.

Hattie Ramsey burokból nőtt fel. Mondhatni, kurvára meg lett kímélve.

A megkímélt embereket pedig különösen megviseli a halál, mert porrá zúzza a valóságérzékelésüket.

Persze a veszteség szinte mindenkire hatással van. Főleg a hirtelen halál. Már az elmúlás gondolata is felzaklat minden embert, ha kérlelhetetlenül szembe kell néznie vele.

Nehéz felfogni, hogy az utolsó lélegzetvételünk pillanatában mindennek vége szakad, amivel életünk során foglalkoztunk, minden semmivé foszlik, amit felépítettünk.

Ezért vállalnak az emberek gyereket. Hogy a létezésükön túl is létezhessenek.

Ezért áll előttem Hattie tátott szájával, rémülten dülledt szemmel, és vetíti rá a saját jóságos apja elkerülhetetlen halálát az én csapnivaló apám halálára.

Letaglózza a tragédiám. Vagyis a sajátja, de ezt még nem tudja.
– Jól vagyok – mosolygok rá biztatóan.

Nem szívből jövő Duchenne-mosoly ez. Az *orbicularis oculi* izmaim alig moccannak – nem gyűrődik be a szemem környéke, nem képződnek őszinteséget jelző szarkalábak a sarkában, de Hatsnek ez nem tűnik fel, mert a legtöbb ember nem észleli a különbséget, főleg ha nem akarom, hogy észlelje. Máskor talán megerőltettem volna egy-két izmot a hitelesség kedvéért, de az apám halálhíréről értesülve valahogy engedékenyebb vagyok magammal.

Hattie kapkodva bólint. Ideges a mozdulata.

Tíz percen belül fel fogja hívni a szüleit, és elmondja nekik, mennyire szereti őket. Itt marad velem, amíg valami jelét nem adom, hogy szívesebben lennék egyedül, aztán kimentí magát. Tudom, hogy nem szereti az arcról olvasást, és próbálom is a lehető legjobban kímélni tőle, szokás szerint valami kerülő utat választani... Eljátszani, hogy nem vettem észre a vonzalmát valaki iránt vagy azt, hogy épp összeveszett a legjobb barátjával.

Ilyenkor lassan, egyhangúan, vontatottan beszélek vele, mert ahogy másoknak, úgy neki is meg kell adnom az esélyt, hogy rejtélyesnek érezhesse magát, hiszen az emberek szeretnek titokzatosnak tűnni, talán a lelepleződés elkerülése végett. Ma viszont nem vagyok ennyire megengedő hangulatomban.

– Nyugodtan elmehetsz – mondom neki.

Még erősebben összeráncolja a homlokát, és beszívja az alsó ajkát. Kicsit megsértődött.

– Biztos?

Újfent rámosolygok, de ezúttal arra a kölyöktacskóra gondolok, amit az utcánkban lévő kávézó tulajdonosa vett nemrég, ezért őszinte derű süt az arcomról. Elmagyarázom, hogy szeretnék egyedül maradni, ugyanakkor megérintem a karját, mert tudom, hogy ez megnyugtatja. Így is történik.

Megkönnyebbülten bólint, majd átmegy a szobájába.

MARYANNE

Jövő pénteken lesz a temetés.

GEORGIA

Oké.

MARYANNE

Elmondanád Olivernek?

GEORGIA

Miért nem hívtad őt is?

MARYANNE

Egyikünknek sincs meg a száma.

Döbbenten nézem a kijelzőt.

Ez hogy lehetséges?

Egyiküknek sincs meg Oliver száma?

Violetnek biztos megvan, de ha engem nem hívott, őt pláne nem fogja.

GEORGIA

Felhívom.

MARYANNE

Jó.

Kösz.

Mikor érkezel?

Istenem, de utálom Dél-Karolinát!